

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 161 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 4 d'Agost de 1934

Número solt: 15 Cts.

Ara fa vint anys

Solament els desertors i els sublevats foren els herois de la Gran Guerra, de la qual Jaurès fou la primera víctima Guerra i proletariat

Aquest vintè aniversari, escaigut suara, de la data en què esclatà la Guerra Europea, no ha d'ésser pas, pel que fa a nosaltres, un pretext per a lamentacions d'ordre sentimental que, fet i fet, no treuen cap a res. Això no vol pas dir, però, que siguem insensibles a l'emoció que ens produeix el record d'aquell dia en què començà a bufar al món aquella ventada de follia que tan cara va costar a la Humanitat.

Vistes les coses, però, a través de les nostres concepcions marxistes i de classe, hem de trobar-hi més aviat un altre argument encara a favor dels nostres postulats i una nova base on recolzar la nostra posició de crítica davant el règim l'abolició del qual propugnem. Perquè, a fi de comptes, aquest conflicte no fou altra cosa sinó un fenomen típic i una conseqüència lògica—ara ho veiem clar—de l'etapa imperialista a què havia arribat ja aleshores, en la seva evolució, el gran capitalisme abassegador del món. I encara hauré de carregar al compte d'aquest els tretze milions d'homes morts i els trenta-cinc milions entre mutilats, ferits i invàlids—xifres esglaiadores, a fe!—que ocasionà la gran conflagració iniciada el dia 1er d'agost del 1914. Això, deixant de banda totes les malvestats d'ordre material que provocà i el seguici de misèria i de sofriments que avui, al cap de vint anys, perdura encara.

Ara bé; de la tragèdia que va representar la guerra hem de treure, si més no, aquesta conclusió de caràcter pràctic: Que guerra i proletariat són, respectivament, l'expressió de dos conceptes antagònics i irreconciliables. D'acord amb això, doncs, les masses obreres hauran de donar-se compte que davant la possibilitat i, per què no?, la probabilitat, més o menys remota, d'un nou conflicte bèl·lic, no han de cenyir llur acció—com varen fer l'altra vegada—a declaracions platòniques; i hauran de comprendre que, en unes circumstàncies com aquelles, no hi ha altre camí sinó el d'arribar a la guerra civil per tal d'evitar, per tots els mitjans a llur abast, la repetició de la vergonya de 1914-1918.

...

Ara, dos mots a fi de recordar un altre esdeveniment luctuós que perdurarà en la història de les lluites del proletariat. Ens referim a l'assassinat de Jean Jaurès, caigut, víctima de la vesània d'un «camelot du roi», en un restaurant de la rue Montmartre, el vespre del 31 de juliol del 1914.

Jean Jaurès és una figura que omple tota una època del moviment socialista a França. Avui, si féiem una anàlisi detallada de la seva actuació, hi trobaríem segurament molts aspectes que haurien d'ésser revisats en absolut. No genys menys, serà bo que no perdem de vista la seva formació i el medi en què s'havia hagut de moure; i tampoc no hauré d'oblidar que, per damunt de tot, aquell professor de Filosofia de la Universitat de Tolosa, havia estat un lluitador lleial i infatigable de la causa del proletariat.

Jean Jaurès va caure mort en la gran palestra del pacifisme; ell va ésser, per dir-ho així, la primera víctima de la Guerra Gran. Això sol ha d'ésser prou perquè la seva memòria ens infongui un respecte gràvid d'emoció.

El Reglament de la llei de Contractes de Conreu

Ja ha estat publicat el famós Reglament que segons manifestacions de Samper podia solucionar el conflicte derivat de la promulgació, a Catalunya, de la llei de Contractes de Conreu. Unes modificacions que el Reglament podria introduir deixarien satisfet el Tribunal de Garanties Constitucionals i apagaria la fòbia dels propietaris, dels agraris i de totes les mòmies monàrquiques que magníficament representades per la Lliga a Catalunya.

Doncs bé: el Reglament no modifica res perquè res no podia ni havia de modificar. La Llei de Contractes de Conreu està plenament en vigor i serà íntegrament aplicada pesi a qui pesi i caigui qui caigui.

Ha estat assenyalat un termini de deu dies per a informació pública. I aquesta informació no

pot fer altra cosa que millorar el Reglament en tot allò que pogués assemblar-se de lluny a un excés respecte a la juridicitat que tant de mal ha fet a la República. A aquest fi la Unió Socialista de Catalunya pren part a la informació pública, i en el número vinent publicarem l'escrit presentat pel nostre Comitè Executiu.

El que cal constatar és que la voluntat del camp treballador de Catalunya va fent el seu camí. Així ho ha comprès l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, que s'ha dirigit al Govern en un telegrama de protesta violent tornant a parlar de l'autoritat del Tribunal de Garanties.

No s'han adonat encara que per a Catalunya el Tribunal de Garanties Constitucionals ja no existeix. El vam enterrar ja fa dies en la tomba del ridícul.

**Jean Jaurès
Rosa Luxemburg
Karl Liebknecht
Vladimir Ilitx
Els milers de soldats
afusellats com a
"traïdors" a la
"pàtria"
Aquests són els únics
herois de la guerra
que el capitalisme
va desfermar ara fa
vint anys.**

El nostre pacifisme

En els darrers temps de la dictadura vam prendre part en una enquesta que havia organitzat «La Publicitat» i a la pregunta sobre quines eren les tres figures més grans dels nostres temps, dèiem que eren pel seu caràcter, per la grandesa que revelaven i pel valor de símbol que tenien els següents: Amundsen, Lenin i el soldat anònim que arreu d'Europa havia mort heroïcament afusellat per «traïdor» a la «pàtria» en el carnatge de la Gran Guerra.

En citar aquests noms, a la nostra manera de veure entonàvem un cant a la pau, però no a aquest pacifisme buit, plorami-ques i insincer que una legió de periodistes i polítics han posat de moda, perquè aquest era el corrent de l'hora després que Europa era xopa de la sang de milions de vides joves. Nosaltres com a socialistes no podem mai confondre ni la nostra ploma, ni la nostra veu, ni la nostra rebel·lia a les llàgrimes de cocodril d'aquells que quan és arribada l'hora se'n van darrera les xaranges i tot fent de capitans-aranya reparteixen patents de patriotisme.

No cal dir que el nostre pacifisme no va plaure al senyor Batista i Roca i que les nostres quarrelles van quedar inèdites. I és que per a imposar la pau al món, la pau que farà impossible les guerres on desemboca i desem-

EL DESARMAMENT I LA PAU PEL SOCIALISME

El desarmament és l'ideal del Socialisme. A la societat socialista la guerra no existirà i el desarmament serà un fet en la realitat. No serà mai socialista, però, aquell que cregui en el desarmament al marge de la Dictadura del Proletariat.

El Proletariat no pot vèncer i instaurar la seva dictadura sense lluita armada, sense armes.

LENIN

Jaurès, mestre

Vint anys després de la mort de Jaurès, estem a punt de confessar que ha triomfat el feixisme. Per què? Perquè l'esperit del feixisme penetra en els rengles nostres, intoxica la mentalitat dels nostres homes i comprimeix horriblement l'ànima de les nostres joventuts.

Un feixista, Villain, va matar Jaurès, ara fa vint anys. Villain era el precursor de les masses estultes que van darrera Horthy, Mussolini, Hitler o Starhemberg. Era el vindicador fanàtic, ferotge que sedeja sempre i somnia sang, només que sang. Villain va fer escola. D'aquí a vint anys els homes ja no sabran el que defensen: sabran només qui ha fet més víctimes i per les èpoques de treva forçosa instauraran un altre Sant Ofici que deixi pàl·lid el de la gloriosa i encara insepulta Espanya.

Deu anys enrera des de les planes de JUSTICIA SOCIAL commemoràvem l'assassinat de Jaurès. Estàvem en plena dictadura militar, però un sol esperançador ens deixava veure l'amplitud dels horitzons i l'alegria del demà diàfan i lluminós. El gran Jaurès, l'home magne, fort i serè, ens parlava encara amb aquella veu solemne que feia retronir la cúpula del cel. Jaurès era per a tots nosaltres la imatge clara, senzilla, íntima i familiar de l'intel·lecte fet vida i moviment, l'abrigall patern, lúcida i amistós, que dissipa dubtes i eleva la pensa, l'aura feliç que abruva les inquietuds i mou tots els impulsos i prepara els membres per a les grans ascensions.

Nostre, ben nostre, el Jaurès

bocarà sempre, mentre no desapareixerà, el capitalisme, caldrà transformar la guerra imperialista en guerra civil interior que acabi amb l'origen de totes les matances: l'Estat capitalista.

Quan hom parla de pacifisme i protesta de la guerra ho fa més, quan no és per passar el temps, per por als xiribecs i a les nafres que són les conseqüències de tota lluita, sigui gran sigui petita, que per donar la clau de la solució dels conflictes armats. A això s'han reduït les conclusions de la infinitat de Congressos, Conferències i Assemblees que d'ençà de l'acabament de la guerra s'han celebrat cada quinze dies pels quatre punts cardinals de l'Univers amb un esperit de kermesse que és tot un poema.

Més enllà d'aquest pacifisme seràfic que tan fàcilment es desfà així que veu un militar tot encotillat hi ha el moviment pacifista que la classe obrera ha de menar encara que això sembli paradoxal d'una manera violenta

(Passa a la pàgina 2.)

plàcid i somrient, ample d'espatlles i de còrpora massissa, un xic desgarbat i plebeu, acaronant la seva barba grisa i extenent els braços per a escampar la calor de la seva paraula que plovia abundosa i era per a tots paladejada com una llaunadura. Entorn d'ell, la joventut socialista de França, la joventut de tot el món, gustava l'encís de la creació constant, podia contemplar el dibuix de grans dimensions, la idea sempre magnificada i embellida que floria dels seus llavis o de la seva ploma i eixamplava l'atmosfera per a fer lloc a l'edifici sempre més gran i més complex de l'ideal que acabaria essent el *suprem* ideal de tots!

Jaurès, mestre! Amb quina sensació d'angoixosa solitud invoco jo avui la vostra memòria santa! Jaurès, mestre! La vostra figura física, la vostra figura moral, la vostra figura intel·lectual! Tot gran, tot superb, tot remot, tot cosa d'altre temps, d'altres èpoques. Si vinguéssiu avui entre nosaltres, passàrieu pel mig com un visitant a un asil de Sant Joan de Déu, enmig de vells i joves caquètics, epilèptics i embriuxats que parlen de pistoles i de bombes i dormen amb un petar de dents i crispacions malaltisses que semblen anunciar la fi del món. Talment hom arribaria a creure que matant-vos a vos varen matar l'esperit gloriós, saníto i humà del Socialisme que les bales de Villain ens hagin encomanat la lletjor i la podridura del feixisme i de les bèsties primàries que el segueixen.

Jaurès! Més que mai, mestre! Ressusciteu en nosaltres! Guariu el nostre raquitisme i la misèria de la nostra sang. Necessitem la vostra salut intel·lectual i corporal. Necessitem la vostra fortaleza, la vostra amplitud, la vostra visió, la vostra joiosa activitat. Villain és l'assassí. Vós sou l'immortal. Com vós hem de morir, si cal, donant la vida per la salut, per la pau, per l'alegria i la llibertat dels altres!

M. SERRA I MORET

LA DEFENSA DE LA PATRIA SOCIALISTA

En l'estat actual d'Europa i segons la marxa visible dels esdeveniments, ja no és permès d'esperar, sense ésser orb, i de renunciar sense traïció, l'implantament pacífic del Socialisme en les nacions d'avantguarda. El poble que entrarà primer en el Socialisme veurà arruar-se de cop contra ell tots els poders reaccionaris enfollits. Estaria ben perdut si no fos amatent a contestar els abusos amb els abusos, per tal de donar temps a la classe obrera dels altres països a organitzar-se i a rebel·lar-se al seu torn.

JEAN JAURES
(Petite République, 24 de juliol de 1897.)

El Pacte Socialista-Comunista a França

El Consell Nacional del Partit Socialista Francès ha acceptat el pacte d'actuació antifeixista que proposaren els comunistes.

El 14 de juliol es reuniren les més significades personalitats dels dos partits, presidits per Paul Faure. Marcel Cachin plantejà la qüestió en termes precisos i parlà un llenguatge enlairat que contrastava amb la forma de parlar d'abans. Leon Blum, Ziromski i altres recolliren la invitació, amb desig d'arribar a un acord; calia per part d'aquests una gran dosi de bona voluntat per a poder conversar amicalment amb els homes que fins ara mateix els han insultat, dia per dia, durant més de deu anys. En fi, com que són homes d'ideals, han sabut oblidar, i l'acord ha vingut, amb la condició prèvia que devia cessar tot seguit la campanya d'atacs i d'injúries.

De molts anys ençà, «L'Humanité» era un llibel que es dedicava de preferència a desprestigiar per tots els mitjans, el Partit Socialista i els seus homes. Ara, novament, torna a ésser un diari que ens plau als socialistes. No és pas el que era en temps del gran Jaurès, no té pas el llenguatge pulcre i el pensament enlairat d'abans de la guerra, però si més no ens proporciona la satisfacció que no combat els companys d'idees que militen en el Socialisme. No mena ja lluites fratricides; és a la reacció a qui ara combat asprament. Ara, torno a comprar-lo.

«Le Populaire», en canvi, no ha usat mai les frases grolleres que formaven el lèxic comunista; guardava almenys un respecte a les idees i una consideració als companys de l'altre camp del marxisme.

El pacte dels dos partits marxistes de França no és pas un pacte de fusió; es tracta solament, per ara, d'actuar junts en una campanya contra el feixisme i de preveure possibles agressions de les dretes. De totes maneres, si tots hi van de bona fe, hi haurà molt de guanyat.

Es tracta d'una rectificació de tàctica dels dirigents de la Tercera Internacional?

Cal veure que aquesta unitat de front realitzada a França coincideix amb la invitació als socialistes espanyols per tal de pactar també amb els comunistes. Les idees són les mateixes; ens divideixen solament, una disciplina i una tàctica diferents.

De totes maneres, resta molt a fer si es vol rectificar un greu error històric dels homes de Moscou. Té raó Vandervelde quan fa observar que el Comunisme, avui, fora de França, és una força de poca importància, i quan diu que les diferències, si volen arranjar-se han d'ésser tractades directament per les dues Internacionals.

Han passat tretze anys des que va produir-se l'escissió de Tours. Els partidaris de la Tercera Internacional van endur-se les masses, l'organització i el diari; els socialistes van quedar reduïts a un estat major brillant i grups aïllats que no tenien força.

Però les coses han canviat. Avui, fins després de la separació de Renaudel, Deat, Marquet i altres, el Partit Socialista té una força considerable. En les

eleccions de l'any 1928, van doblar els vots dels comunistes i van treure 130 diputats, enfront de 10 diputats d'aquests últims. Tenen a més un diari, «Le Populaire», d'una tirada considerable i de veritable autoritat dins la política francesa.

El primer contacte és fet. De mica en mica, anirà veient-se si els comunistes obren amb un lleial desig de reparar els estralls d'una política esbojarrada que ha pertorbat fonamentalment la vida obrera de la veïna República, o si es tracta solament d'una estratagema mal intencionada. Jo m'inclino a creure en el primer, perquè em sembla lògic i possible que els dirigents de Moscou hagin comprès que anaven per mal camí.

JOSEP COLL CREIXELL

Estampes Internacionals

«La Veu de Catalunya», òrgan de la mai prou lloada Lliga Catalana, en la seva edició del dissabte, dia 7 de juliol, i signat pel Sr. Xavier Ribó, publica un article en la Secció d'Economia i Finances, alludint la competència comercial i industrial a què es lliura arreu del món el Japó.

No tindriem res a dir d'aquest article, car ja sabem que està confeccionat per tenir contents i satisfets tota la colla de lectors de «La Veu»; però és que, de la mateixa manera comestic segur que cap dels nostres no pot caure en la dissort de posar els seus ulls en un exemplar d'aquest calibre, no n'estic tant pel que fa al grau de comprensió dels propis lectors de l'article. I, com que els lectors del diari dretista no llegiran el que ara publica JUSTICIA SOCIAL, aquest article, més que una resposta, serà una breu informació als companys d'U. S. C.

Per començar, el Sr. Ribó fa un descobriment. I és el que un diputat anglès ha cridat l'atenció al Ministre de Comerç sobre el fet que els japonesos estan organitzant l'exportació a Anglaterra d'automòbils extremadament barats. Inicia el seu article assegurant que si aquesta mesura nipona passa desapercibuda del govern anglès, la indústria automobilística quedarà completament arruïnada a Anglaterra.

L'articulista de «La Veu» no recorda segurament els debats que varen sorgir a la Cambra Anglesa arran de la preponderància que a tot el món va adquirint el preu del cotó nipó, i especialment la competència de preus que el Japó ha dut a terme a tot el territori d'Orient, que ha fet trontollar, no solament la situació segura que gaudien les manufactures angleses, sinó també les de Turquia, Itàlia, etc. I així, no allargant-nos massa en detalls, veiem l'articulista albirant el fet que a Anglaterra hi ha maror, i que és tot just ara quan els anglesos es donen compte del perill.

La base de l'article de «La Veu» és la jornada de treball que el Japó té organitzada. Com a detall informatiu hi figura un quadre on hom pot constatar les jornades de treball en les diferents manufactures de la indústria japonesa. El quadre en qüestió, és el promig de la duració de la jornada de treball a l'any 1927, i si bé assegura que avui dia la jornada ha disminuït apreciablement, a l'any 1930 encara no s'havia operat un canvi molt remarcable. Heus ací una petita demostració comparativa de l'any 1927 amb l'any 1930, segons el Sr. Ribó,

en les diferents branques de la indústria:

Metallúrgia (promig)	9 hores	9 hores	9 hores
Productes químics (id.)	9 h. 12'	9 h.	12 m.
Maquinària (id.)	8 h. 54'	9 h.	aug. 6"
Tèxtils (id.)	10.18	9 h. 30'	48'

Així, doncs, encara que aquestes dades estan molt lluny de la realitat, podem endevinar quina haurà estat la disminució apreciable a l'any 1934. Jo tinc unes dades de l'any 1932 i d'aquestes dades, en resum, es pot deduir que al Japó l'horari a tota la indústria oscilla entre les 10 i les 12 hores de treball, amb una festa quinquenal. Com a complement a les meves dades puc dir que al Japó l'horari normal de treball no existeix, ja que aquest està establert segons les exigències del govern, que és el que controla no solament l'horari sinó la mateixa indústria. No cal dir que el govern nipó és plutocràtic i imperialista.

El final de l'article que comentem és una demostració conseqüent del tecnicisme del seu autor en matèria econòmica. Diu: «Per tant, aquesta més gran duració (referint-se a la jornada de treball), constitueix un fet cabdal en la competència japonesa.» Confusió bastantosa d'una competència econòmica, car no vol dir res, econòmicament parlant, que el Japó pugui donar a preus migrants els seus productes agafant com a raó convincent que els seus treballadors treballen un promig de 10 hores.

Aquest motiu veritat que explica aquesta revolució econòmica i la campanya que està organitzant el Japó ja fa alguns anys es troba, al meu modest entendre, en allò que es deia en l'article que el dia 7 d'abril darrer, amb la meua signatura, publicava JUSTICIA SOCIAL, i en el qual crec que l'assumpte quedava ben definit. També hom preveia aleshores que en temps no llunyans el Japó seria, per la nostra dissort, la nació capdavantera en el món econòmic, en l'aspecte d'indústria i comerç. Però també podem afirmar que serà més miserable la vida del proletariat japonès com més falaguers siguin els èxits comercials del seu govern. I així, llegint entre ratlles l'article de «La Veu», veiem que revela un esperit egoïsta de classe, perquè és contrari a les nostres futures jornades de treball (36 hores setmanals), i prefereix fer possible que a les costes nostres es beneficiï un petit nucli de persones, abans que ésser aquest petit número el que treballés.

L'articulista no dona una solució al conflicte, que tard o d'hora també ens afectarà a nosaltres, però hom pot afirmar, pel que fa referència a solucions, que la solució que pot donar resultats positius per l'esfondrament de la classe capitalista i de la competència i dumping japoneses, seria que els obrers japonesos fessin una veritable revolució social, canviant la situació política de llur país, anul·lant per complet l'element capitalista, i imposant la voluntat del poble, la qual ben cert no seria la voluntat d'uns senyors que en l'actualitat s'estan acreditant d'una pitjor categoria que el cèlebre Stawiski.

R. MILLAS

Maripi, Maripi, Maripi

Es el calçat

preferit

Gossos i collars

Hi ha paraules que per la seva justesa passen a formar part de la Història, i sempre tenen un valor real, autèntica. Viuen a través del temps i la seva recordança ens apareix clara i justament aplicable a una sèrie de fets que la vida quotidiana ens posa al davant.

Ara mateix la vida política espanyola — si és que del lerrouisme volem dir-ne política — ens ofereix un panorama tan denigrant i ple de concupiscències que, davant l'actitud pacífica i tolerant de tots els partits republicans d'Espanya i de Catalunya podem aplicar-li justament les paraules de Víctor Hugo quan deia que «Entre el govern que fa el mal i el poble que ho consent, hi ha certa solidaritat vergonyosa».

La política espanyola, mentre hi hagi un àtom de lerrouisme, mai no podrà ésser altra cosa que una fàbrica de menjadores i de negocis tèrbols. Un home d'una moralitat excepcional en allò quò efa referència a l'aspecte econòmic de la política, Manuel Azafra, que intentà junt amb els socialistes posar en pràctica un concepte moral de la política, fou barroerament difamat i expulsat de la Cambra gràcies a les conxorxes dels monàrquics de debó i conseqüents i els emmascarats que ara fan veure que manen. La netedat administrativa que caracteritzà el bienni d'Azafra i els socialistes i la tasca política que es realitzà al paper només, per manca de valentia a secundar els socialistes, ara, ha estat completament destruïda amb tota tranquil·litat, tot burlant-se de la Constitució, de qui la va fer i dels que encara hi creuen.

Tot això ens ha demostrat que contràriament al que diu el títol del llibre del malaguanyat Rafael

Campalans, «Política i Pedagogia» per a Espanya, per ara i tant no compta. Segurament que Campalans en posar el títol es creia que el lerrouisme ja estava liquidat.

Aquest vertiginós retrocés d'allò que els primers dies en diem la Revolució Espanyola no ha trobat ni un sol aturador, ni un sol fre. Els socialistes i comunistes tots sabem el tracte que reben. Les coses més inaudites i pintoresques que podrien ocórrer en una farsa estan ocórrer a això que encara en diuen República espanyola. Ni cap partit conservador ha conservat res. Ni Emili Castelar, el moderat prohóm de la primera República espanyola, deia, i creiem que amb tota la bona fe: «Els elements revolucionaris inicien les reformes i els elements conservadors les realitzen.» Però Castelar, com Campalans, devia ignorar també l'existència del lerrouisme i el monarquisme disfressat dels partits que a Espanya pomposament es titllen de conservadors.

Els partits conservadors espanyols han conservat quelcom, sí. Han conservat tots els vicis i les ambicions caciquistes, les immoralitats i tot el que el poble el 14 d'abril volia escombrar. Han conservat els escons d'un Parlament que encara no sabem perquè en diuen republicà, per donar-los als monàrquics declarats i als que per immorals foren expulsats amb vots unànims de la Cambra on hi havia els socialistes.

Amb frase gràfica avui podem dir que manen «Els mateixos gossos amb diferents collars». Ara els treballadors ja sabran, si algun dia es pot arribar al poder, què s'ha de fer amb els gossos i els collars.

PERE ESPANYOL

El nostre pacifisme

(Ve de la pàg. 1.)

així que els fabricants de literatura patriòtica gosin parlar de l'honor nacional en perill, puix que aquest és l'únic camí en temps de pau. I si el conflicte esclata, la joventut que ha de servir de carn de canó ha d'ésser educada en el sentit que és molt més digne morir com un «traïdor», segons els turiferaris dels fabricants de canons, que morir com un molto a les trinxeres per defensar els interessos de la burgesia indígena.

No hi ha altra disjuntiva que aquesta. O morir estúpidament per la pàtria capitalista o fer el gest de rebel·lar-se i girar les armes contra els assassins que fan possible la guerra. Aquesta és l'única interpretació justa, lògica i honesta del pacifisme. L'única que no plaurà mai als periodistes que fan opinió a compte de l'amo que els paga.

Acords semblants seran sempre tinguts per esbojarrats i per conseqüència seran considerats subversius i il·legals per tots els Governos de la terra.

Un acord d'aquesta mena el van prendre camarades socialistes a Zimmerwald l'any 1916 i després a Estocolm, amb la qual cosa rectificaven l'apostasia vergonyosa del Congrés de la Internacional a Brusselles, ara ha fet vint anys, Morí Jaurès, i socialistes francesos es sentiren més francesos que socialistes i socialistes alemanys s'anaren a fer matar a les trinxeres pel Kaiser... però es produí l'incendi que havia produït l'espurna de Lenin. Aquesta era una interpretació exacta del pacifisme!

Tan exacta com la d'aquell pobre soldat que, sense ningú amb qui comunicar el seu fàstic per

la guerra i per qui la desencadenava, es rebel·lava a anar-hi.

Per això, avui, en ocasió de recordar el vintè aniversari de la guerra capitalista més cafre que han vist els segles i en vigílies de la que deixarà microscòpic el carnatge del 14, ens ha semblat de primera recordar aquells herois del pacifisme que un diari burges ens féu fonedissos:

Lenin, el revolucionari més gran de tots els temps, que tan grossa influència tingué en l'acabament de la guerra;

El soldat anònim que morí heroïcament afusellat per «traïdor» a la «pàtria», com a dissolvent d'una idea tronada del patriotisme capitalista;

Amundsen, exemple i desmentiment que l'heroisme no és pas patrimoni exclusiu dels militars.

AMADEU BERNADO

Parla el «caudillo»

Lerroux ha fet unes manifestacions fulminants contra el separatisme català.

De seguir Lerroux mangonejant la política espanyola, aviat serem separatistes tots els catalans.

Aniversari sagnant

A vint anys de la terrible comoció que va ensorrar l'humanitat en les fondalades de la barbàrie organitzada, sentim altra volta al nostre entorn, els senyals inequívocs d'una repetició monstruosa. Per això creiem que cal aprofitar aquesta oportunitat, per repetir una vegada més, unes quantes dades que demostren més cruanment que totes les frases i que tots els adjectius, la terrible eficàcia de la guerra.

Vegeu-ho. Setanta milions d'homes joves movilitzats i llançats brutalment els uns contra els altres. Tretze milions d'obrers deixaren la vida damunt la terra torturada pels obusos, damunt aquella terra que durant generacions seculars els homes havien treballat a preu de sang. Vint-i-cinc milions d'homes ferits passejaren, o passegen encara, fins a la seva mort, els músculs esqueixats, les extremitats amputades, la horrible desfiguració dels rostres... Cinc milions d'homes invàlids per a sempre més, que a través de llurs paràlisi corporal, acusen l'imperialisme ensagnat de la seva obra destructora... I si saltant de les multituds humanes dels camps de batalla, anem a cercar l'espectacle de la població civil, ens trobem amb trenta-cinc milions d'éssers humans, víctimes de la fam, dels atacs enemics i de les epidèmies més terribles que mai hagi pogut patir l'humanitat.

Heus ací el balanç que presenta el capitalisme de l'any 18.

I després, l'enorme tasca de reconstrucció agrícola, de reconstrucció comercial, de reconstrucció industrial que ha costat sumes fabuloses, que els treballadors i ningú més que els treballadors han pagat amb llur calvari. I ara han de tornar-hi?

Torneu-hi, senyors capitalistes! Torneu-hi, senyors industrials! Torneu-hi, torneu-hi, mercaders de la sang del poble! Torneu-hi, i avançant el curs històric de l'evolució del proletariat, coneixereu la terrible venjança, que els ódis llargament acumulats, fan necessària, inevitable.

Juventuts socialistes catalanes! Disposeu-vos al primer crit; a executar la sentència:

Ametrallament dels explotadors!

Per a vos, Amàlia Dollfuss

Amàlia Dollfuss, comprenc el vostre dolor. No escric per pregar-vos que pengeu el retrat de l'assassí del vostre espòs al capçal del llit. Això, com ja en una altra ocasió vaig dir, seria demanar-vos massa, puix que sols podria fer-ho un monstre, fruit de la falsetat del segle actual.

Però, sí que us vull dir que el dolor en el cos i en l'ànima, en tots els nascuts és el mateix. Tots els éssers que caminen per la terra, malgrat que siguin socialistes, també tenen cos i cervell; potser ells més que els altres, puix que tots ells són part de la soferta classe obrera, que sap, per dolor físic i per imposició econòmica, el que costen els fills i com s'ha de sofrir per a bastir una família.

Us dic això per demostrar-vos que en aquest món totes les coses tenen cara i creu. I si ens està permès jugar amb coses de minsa importància, en canvi els principis més elementals de la naturalesa estan totalment en pugna amb certs procediments d'una gent que es mira el món com l'estada del privilegi i de l'explotació.

No ignoro, Amàlia Dollfuss, que el vostre espòs fou instrument dels fets de febrer, per imposició aliena. Tots els dictadors,

PRIMER CONGRÉS DE JOVENTUTS SOCIALISTES DE CATALUNYA

Tindrà lloc els dies 8 i 9 de setembre proper, a la Casa del Poble de Barcelona sota el següent ordre de discussió:
Constitució de la Mesa.
Validació de credencials.
Discussió del projecte d'estatuts de la Federació Catalana de Joventuts Socialistes.
Proposicions.
Nomenament del Comitè Executiu.
Discurs de clausura del Congrés pel President de la U. S. C. company Joan Comorera i Soler.

NOTA
Pel que fa referència als delegats i llur nomenament, cal fer-ho d'acord amb la part del projecte d'estatuts que parla dels Congressos.
Hom prega també que totes les seccions de Joventuts guardin el número passat de JUSTICIA SOCIAL, on hi ha el projecte d'estatuts, per fer-hi les esmenes necessàries.

AMANITS

«JOVINADA»

Darrerament s'ha vist el judici contra el fill del famós D. Jovino, per haver promogut un gran escàndol en un local públic. Amb aquesta gesta no ha fet altra cosa que confirmar-nos aquella dita popular que diu així: «De tal palo, tal astilla».

PRONOSTIC

En procedir a la dissecció del cadàver de Zaro Agha, el degà de la humanitat, s'ha pogut esbrinar que el secret de la seva longevitat no era altre que el de posseir un fetge de grans dimensions.

Si es confirma el pronòstic, no dubtem a assegurar al dilecte Samper una existència milenària. Perquè, el que és com a fetge, no hi ha qui el guanyi.

ELOGI DE LA DEMOCRÀCIA

En el discurs que pronuncià el senyor Nicolau d'Oliver en l'aplec celebrat per les Joventuts d'Acció Catalana a Sant Cugat del Vallès, digué, entre altres coses, que era necessari apartar la vista d'aquells països sotmesos a una dictadura i que calia posar-los en aquells altres que representaven un símbol de llibertat.

Caram, caram, Sr. Nicolau! No li fa pas falta un fanalet?

LES DECLARACIONS DEL «TITAN»

«Les clases trabajadoras están faltas de directores, caudillos y maestros.»

Oh, com enyorem aquells temps gloriosos en què la defensa dels treballadors estava encomanada a Don Lacandru! Allò eren «caudillos»!

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

generalment, fan el mateix, car han de recolzar en un determinat estament, i on millor que la burgesia clerical, prenyada d'egoïsmes i amarada de privilegis?

Comprenc, doncs, Amàlia Dollfuss, el vostre dolor. I per avalorar-lo em prenc la llibertat de revifar el sofriment de les víctimes dels successos de febrer. Vós ploreu un espòs, però hi ha milers de dones a la vostra terra, que ploren l'espòs i els fills... La Vida és així: té cara i creu...

JAUME JULIA

La justícia espanyola La Universitat i el Socialisme

Una altra injustícia. I van tres, o quatre sentim a dir. I bé, i què? Per a nosaltres que no sabem on comença ni on acaba la justícia de la justícia actual i que per tant, no entenem de justícies ni d'injustícies, el mateix té, que ens diguin que aquestes són dues, que deu, que dues-centes. No es va admetre almenys tàcitament el principi? Doncs que siguin dues, o dues-centes això no té cap importància. I entretant nosaltres preguntem, què passa? Ah! sí, entretant llegim uns quants articles que amb una elegància i profusió de detalls que fa feredat, ens assabentem que el Palau de Justícia fa llàstima. que és trist, que potser vindrà un dia... que si el senyor Tal és calb, petit i que fa cara d'ésser reumàtic —quina imaginació— i després, unes quantes frases fetes a la premsa oficial dels partits governamentals, donant-nos compte de certes anormalitats; que cal tenir serenitat i paciència que hom vetlla per nosaltres i que tot s'arranjarà. I res més.

Bé, bé, molt bé. I si això de les injustícies fos tot plegat un conte? Potser sí, potser sí.

Nosaltres, però, no hi podem fer més, som ingenus per antonomàsia. Tan ingenus que això ens va permetre de creure que amb la promulgació de l'Estatut, tota la premsa de Catalunya fóra escrita en català i ara és amb sorpresa que constatem, que precisament és des d'un periòdic editat ací Catalunya, però escrit en castellà, que se'ns donen consells, es permeten traçar directrius i ficar-se amb la representació màxima de la nostra Regió autònoma, arribant àdhuc a demanar la seva dimissió amb el pretext que no representa la totalitat dels catalans. Però, no és pas aquest el problema, car de representacions màximes mitja figa i mig raim ja en tenim el cul pelat i per tant nosaltres la preferim amb un color i etiqueta ben definits, perquè potser que per a representar a tot Catalunya, es voldria que el nostre President fos castellà i tot, o segurament que si els senyors de «La Vanguardia» podien posar-nos una figura d'aquelles rovellades que ells tan veladament defensen a pesar de llur neutralitat, Catalunya, per ells, fóra dignament i totalment representada. I portats per la nostra proverbial ingenuïtat, vam creure també, que amb el traspass de serveis de Justícia de l'Estat central a la Regió autònoma, aquesta quedaria mestressa i senyora per a exigir dels seus funcionaris judicials, una certa decència i respecte per a tot el que es referís a Catalunya.

Pel que es veu, però, també aquesta vegada anàvem errats de comptes o almenys els fets així ho demostren. I no és pas, que aquesta sigui una qüestió d'esquerres o de dretes, com tampoc de justícia o d'injustícia, no. Per Catalunya, aquesta és una qüestió d'honor, dignitat i sensibilitat. I Catalunya, ha estat precisament ferida en això, el més íntim del seu ésser.

Uns homes, espiritualment respectables com el primer, en un moment d'enuig o de malhumor,

escriuen o pronuncien unes paraules inconvenients i per aquest sol delictes, són condemnats severament, i de retop un senyor que s'atreveix a insultar la dignitat de tot un poble i és processat pel Tribunal d'Urgència se'l deixa en llibertat de seguida, cosa que no es pot fer amb els procediments d'urgència, i veiem també com professionals del crim, gent indesitjable, que són agafats amb les armes a la mà, són posats en llibertat, també de seguida, sota qualsevol pretext.

Heus ací els fets. Els nervis es crispen, els sentiments s'exalten i cal aturar la ploma per no seguir el mateix camí dels altres. No creiem, no podem creure, a despit de la passivitat de les autoritats catalanes, que es pretingui portar la «conllevaria» a l'extrem que signifiqui un menyspreu per Catalunya, ni que la llei pugui permetre tal cosa. Però ah! la llei, a nosaltres no ens interessa gaire. Per a nosaltres la llei, no són tots aquests Còdis, llibres, articles i disposicions, no; per a nosaltres la llei, és una cosa més simple que la concretem amb una data, amb dues paraules. El 14 d'abril. Això mateix: el significat del 14 d'abril. I no creiem que ni el 14 d'abril del 31, ni el 14 de gener del 34, se'ns demanessin els vots per a fer-ne aquest ús. Poden eestar contents els senyorets i «xulos» feixistes i monàrquics de Madrid. No compremem per què aquesta gent s'esgargamella i s'indigna tant en parlar de Catalunya, ni per què ens envieu el «maco» de l'Albiñana, quan ací d'albi nyanes en trobem a cada pas i estem igual o pitjor que quan governaven ells. I doncs, què volen? El rei? Que vingui, que per nosaltres això és igual i fins i tot estem disposats a ressuscitar la gloriosa U. P., sols sigui per instint de conservació.

Les autoritats de Catalunya tenen la paraula. Per nosaltres no és el Palau de Justícia, ni uns senyors més o menys bons o reumàtics els que són responsables d'aquesta situació, sinó que els responsables són, les autoritats catalanes i ningú més.

Sabem el senyor Companys home d'ideals, però sabem també que la seva tolerància amb l'oposició, les seves conferències i extralimitada cortesia, no plauen gens a les multituds en nom de les quals governa, i tenim també per un home íntegre l'actual conseller de Justícia, senyor Lluhi i Vallescà. Doncs bé, a ells ens adrecem i no pas certament amb rancúnia, més aviat amb tristesa, amb la tristesa que dona el constatar el cansament del poble i la protesta contra aquest estat de coses que la premsa oficial qualifica d'injustícies i el qui les comporta i tolera, per a demanar-los si amb l'Estatut a la mà, es pot permetre que hàgim de parar l'esquena d'aquesta manera. Si l'hem de parar, que ens ho diguin d'una vegada i que no ens parlin d'injustícies; i si són efectes de la «conllevaria», també que ho diguin, perquè sapiguem a què atenuem el dia que es presentarà —que es presentarà— un altre 14 d'abril.

M. LLOBET

La Universitat és el centre de la cultura moderna, ja constellació a l'entorn de la qual gira la ciència que valoritza la vida i la filosofia que l'ennobleix. La Universitat és cultura, superació, recerca continua de valors permanents i universals.

El Socialisme és la plasmació de l'ideal dignificador de la vida, la realització d'aquell afany constant de superació moral que en l'home viu i s'expandeix. El Socialisme és llibertat econòmica, que vol dir enrobustiment de la personalitat pròpia, palliatiu de l'afany cultural.

Ambdues persegueixen doncs, una mateixa finalitat; l'una té com a fita la formació moral de l'home; l'altra, l'organització ètica de la societat; juntes, el millorament humà.

Per què, doncs, el Patronat s'entossudeix a fer de la Universitat un lloc de privilegi tancant barroerament les portes als obrers amb la supressió de l'ensenyança lliure? Ens sabem de memòria la resposta: «Són raons tècniques les que ho aconsellen», com si elles poguessin estar per damunt de les nostres raons humanes. Tenim set de cultura, fam de millorament espiritual i no és una raó prou forta per a impedir-nos la satisfacció d'aquestes necessitats el fet que l'ensenyança oficial sigui superior a la lliure.

Aquí el Patronat ens parlarà de beques. Però aquestes raons sí que no ens convenen. Aquestes 300.000 pessetes tan debatudes, i potser tan llunyanes, no solucionen res. Perquè, ¿què representen 1.000 ó 1.500 pessetes per a un obrer que té una família per a sostenir? A més a Catalunya serien molts més de 200 els obrers que farien estudis universitaris si tenien solucionat d'una manera decorosa llur problema econòmic. I això ho sap molt bé el Patronat i els qui han aprofundit aquesta qüestió.

No seria molt millor que aquesta paròdia d'Estudis Universitaris per a Obrers, tingüés la rigidesa i l'extensió de les classes oficials per a donar-los a fi de curs una validesa acadèmica? ¿No seria tanmateix una solució molt més justa l'establiment de la Universitat de nit per a aquells que durant el dia necessiten portar el pa a llur casa? No s'invoquin raons econòmiques. Aquestes 300.000 pessetes destinades per a beques i les despeses que representen les 9 matèries que es donaren el curs passat d'una manera irregular sobren i basten per al seu sosteniment. I si així no fos, és que el Patronat no pot reclamar de l'Estat o de la Generalitat una nova subvenció? Es que per a la cultura obrera no hi ha diners a les caixes oficials? Si és així, que es digui clarament i no s'enganyi el poble en banquets de fi de curs i amb intervisius a la premsa declarant que les portes de la Universitat s'han obert de dins cap a fora per a les classes obreres.

Que hom ho digui amb franquesa, perquè llavors nosaltres ja sabrem que entre les tasques del demà ens pertoca l'obertura de fora a dins de la Universitat Autònoma Catalana.

M. PARERA.

Acadèmia de Tall i Confeció PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.

“ “ “ “ 7 a 9 - 15 “ “

MUNTANER, 52, 4.º 2.ª

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles, disfrutaran d'una rebatxa de 8 ptes.

Salazar Alonso vol impedir l'assalt del Poder. I no podria impedir l'assalt dels trinxeraires lerrouxistes al Poder?

PREUS DE SUBSCRIPCIO
 Trimestre. . . 2'50 ptes.
 Semestre. . . 4'50 "
 Any 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració
 Primer de Maig, núm. 7
 Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Pla d'organització sindical del Sindicat d'Obrers Metal·lúrgics

Volem cridar l'atenció dels afiliats al Sindicat d'Obrers Metal·lúrgics (U. G. T.) sobre la tasca que ens imposa el nostre enorme creixement intern en relació amb els nous aspectes d'estructuració sindical i de modalitats d'organització.

Actualment ens és impossible de continuar funcionant com fins ara englobant tots els obrers en una sola representació. S'imposa la creació de les seccions tècniques de la indústria metal·lúrgica, per una banda, i de l'altra l'atendre amb un caire de modernitat i de conveniència topogràfica la relació amb les zones metal·lúrgiques allunyades del centre de la capital.

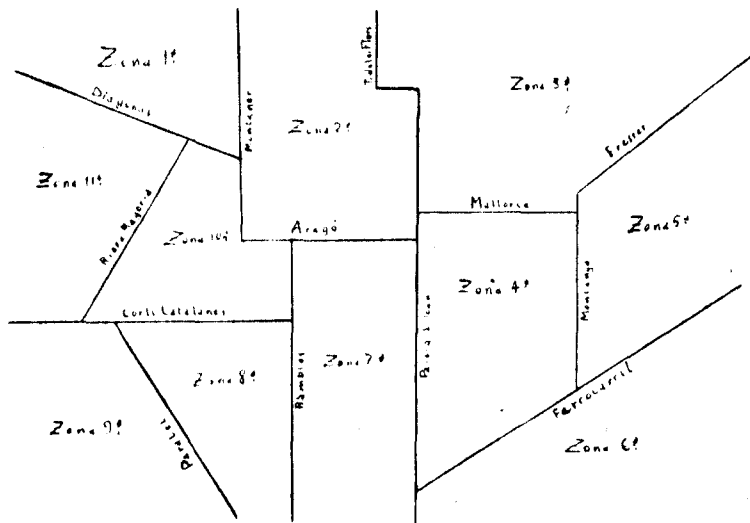
Creiem necessari doncs d'anar, primer, a l'estructuració de les seccions tècniques, i acabat, a la divisió de Barcelona en zones

topogràfiques i industrials que substitueixin les antigues barricides.

Les seccions que hom proposa són les següents, en nombre de catorze:

- Arques i bàscules.
- Calderers en ferro i coure.
- Serrallers.
- Cilindradors.
- Daguers i ganiveters.
- Electricistes.
- Fumisteria i calefacció.
- Fundidors en ferro, bronze i acer.
- Gravadors.
- Conductors i cables elèctrics.
- Lamparers (Lampistes).
- Maquinistes i fogainers.
- Mecànics.
- Trefiladors i punters.

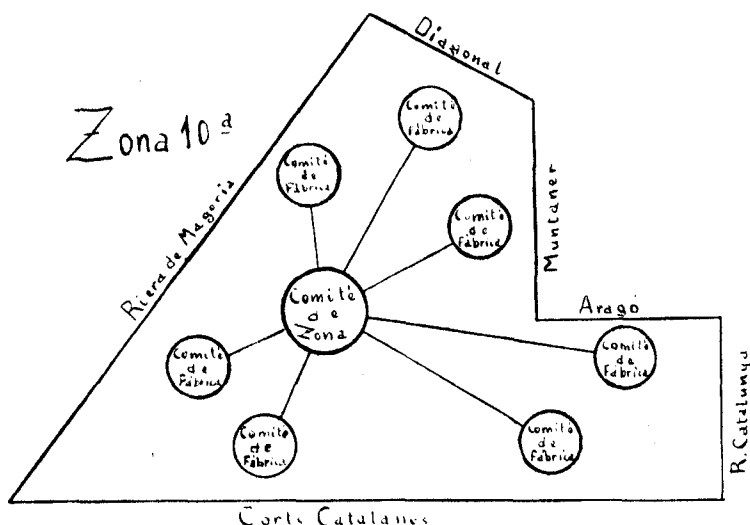
La divisió en zones, d'acord amb l'esquema que reproduïm:

Per tal que a cada zona tinguin obrers i Sindicats la deguda representació, i per tal que, a l'ensem, les noves característiques industrials comptin amb l'òrgan que els manca i hi sigui comprès el camp dels interessos dels treballadors, des de llur base mateixa i en tota llur complexitat, i pugui anar de l'individual, tot passant pel nucli industrial, fins arribar al conjunt sindical; per a aquesta funció, doncs l'únic òrgan que pot haver-hi

són el Comitè de Fàbrica i els delegats de taller.

Així, doncs, una zona estaria formada pels representants dels Comitès i delegats de cada taller de la Zona, els quals formarien un Comitè de Zona. El gravat que intercalem dona una idea de com ha d'ésser un Comitè de Zona, el qual tindria al seu càrrec la relació entre els tallers i el Sindicat, a més de les cotitzacions i les reclamacions que pogués resoldre en la seva demarcació.

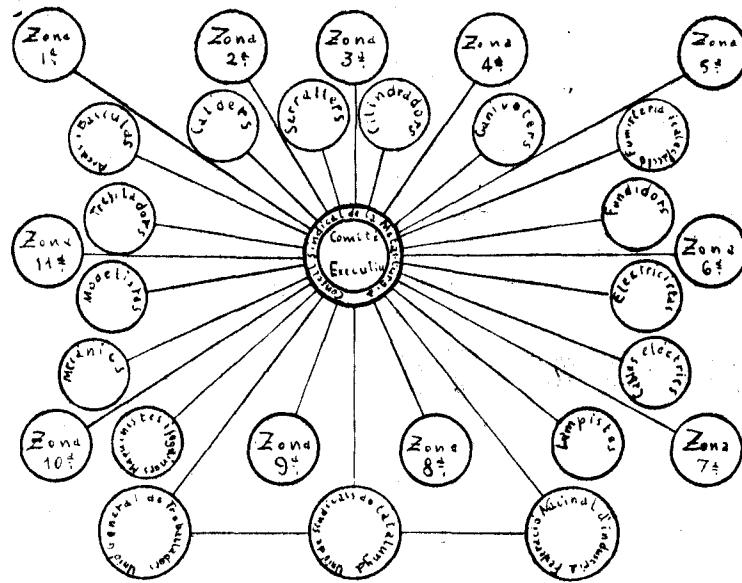
I finalment caldria canviar la forma de representació i d'enllaç entre la massa dels obrers sindicats i el Comitè del Sindicat, donant lloc que els Comitès de Fàbrica i els Comitès de Zona poguessin participar en les deliberacions de conjunt.

Les funcions executives queden actualment restringides entre pocs companys, i en els períodes de temps entre assemblea i assemblea, per tal com som enemics que aquestes siguin produïdes amb excés, hom pot dir que la massa és absent de la vida sindical. A fi d'obviar aquest

greu defecte, cal acceptar la conveniència que una representació discretament àmplia de la massa controli les funcions executives, tot reservant aquestes funcions, com fins ara, a un nombre reduït de companys.

La manera d'assolir la doble finalitat de control i d'execució la veiem en la formació d'un Consell Sindical integrat per representants de les Seccions i de les Zones, conjuntament amb un Comitè Executiu nomenat en Assemblea general.

El gràfic següent donarà idea de ço que hom proposa:

Aquest pla d'organització aniria essent portat a la pràctica a mesura que les necessitats del Sindicat ho exigissin, i adaptant-lo a la realitat. Així, per exemple, és evident que no és pas possible d'anar en tots els tallers al nomenament d'un Comitè de Fàbrica, per tal com en molts d'ells no hi ha nombre suficient de personal.

D'altra banda, l'adaptació a la realitat aconsellaria el nombre periòdic de reunions del Consell Sindical, al qual el Comitè Executiu donaria compte de la seva activitat per tal que hi fos posada a deliberació, i aleshores es veuria si havia d'ésser cada quinze dies o cada mes, per exemple.

Per a l'esdevenidor, el Comitè de Fàbrica podria ésser encara la base de les noves especialitats que es van formant en el terreny de la producció, fins a arribar que cada taller fos per ell mateix quelcom que funcionés englobant tot el personal, car en l'actualitat en molts tallers hi ha personal de diversos Sindicats.

En una altra Assemblea seria presentat un Reglament de les funcions, objectius i drets dels Comitès de Fàbrica i dels delegats de taller.

No solament té transcendència el fet que un organisme nombrós vegi articulat el seu mecanisme i estructura d'acord amb normes d'amplitud democràtica que donen marge a la màxima participació i control, sinó també la situació en l'aspecte sindical en què es troba la classe treballadora de Barcelona.

En aquests moments està en gestació el que ha d'ésser cristallització de la consciència, el pensament i la tàctica del proletariat de Barcelona. D'allò que en l'ordre sindical havia existit no en queda res en peu; i hi ha un desig, unes energies i també una manera d'ésser que han d'ésser recollits. Cal fer quelcom de nou basant-se en allò que és constituït de l'ambient, de la mentalitat i dels trets del caràcter dels treballadors en l'indret geogràfic on vivim.

El nostre Sindicat ha d'ésser el gresol on es fonguin totes les voluntats, tots els mètodes de lluita i tota l'experiència que han agit i han alimentat les masses obreres de Catalunya.

La Junta del Sindicat d'Obrers Metal·lúrgics.

Barcelona, juliol de 1934.

Unió Socialista de Catalunya

Crida del Comitè Executiu i Federació Comarcal

GRANIER-BARRERA

Demà, diumenge, a les vuit del matí, els companys que formen el Comitè Executiu i l'Executiva de la F. C. del Barcelonès seran davant la Presó Model per tal de rebre el company Granier-Barrera a l'hora que en sortirà. Hom ho fa avinent a aquells companys que voldran assistir-hi.

Reunió del Comitè Executiu del 30 de juliol

Assisteixen els companys Comorera, Folch, Fronjosà, Obach i Palomas. S'excusa el company Capdevila i el company Martínez Cuenca que assisteix a la sessió del Ple de l'Ajuntament.

El company Folch dona compte dels

Gairebé la totalitat de la premsa de Barcelona, deliberadament o no, ha fet i fa el buit a la campanya dels obrers metal·lúrgics a favor de la setmana de quaranta-quatre hores. Ens cal doncs tenir un diari propi.

actes celebrats ahir a Arenys de Munt amb motiu de la inauguració de la bandera de la Secció.

El company Palomas, com a Secretari general dona compte de la constitució de les noves Seccions de Bellvei i Alforja.

El company Fronjosà dona compte de la constitució de la Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya: és acordat per unanimitat oferir les pàgines de JUSTICIA SOCIAL a la nova sindical que, finalment, assenyalava una direcció definitiva i lògica de l'organització obrera.

A continuació i amb assistència del company Ruiz Ponsetí, diputat al Parlament de Catalunya, és examinat el Reglament de la Llei de Contractes de Conreu i és acordat de prendre part a la informació pública, en nom del Comitè Executiu per tal de suggerir que siguin modificats alguns articles que fan referència al nomenament de les Juntes arbitral.

FEDERACIO COMARCAL DEL BARCELONÈS

La reunió ordinària de la Junta Central de la F. C. del Barcelonès tindrà lloc el proper dilluns, dia 8, a les deu del vespre, amb el següent ordre del dia:

1. Lectura i aprovació de l'acta anterior.
2. Nomenament de mesa de discussió.
3. Informe de les Comissions.
4. Informe de la Junta Executiva.
5. Preguntes i proposicions.

El Congrés de Constitució de la U. G. S. O.

Diuenge va tenir lloc a la Casa del Poble, el Congrés de Constitució de la Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya. Hi assistiren 143 delegats representant una cinquantena de Sindicats i 25.000 afiliats. En el número pròxim publicarem la ressenya de les sessions i el comentari que es mereix un esdeveniment de tanta importància que pot ésser la base del ressorgir sindical i de classe del proletariat de Catalunya.

BARCELONA-CENTRE

El Comitè Directiu de la Secció de Barcelona-Centre prega a tots els seus afiliats que passin qualsevol dia, de set a nou del vespre, per la Secretaria (Casa del Poble, Primer de Maig, 7) per tal d'assabentar-se d'un afer que els interessa.

VALLMOLL

Avui, dissabte, a les deu del vespre, el company Pelai Sala donarà una conferència a Vallmoll, organitzada per la Secció de Valls, d'acord amb el tema: «La llei de Contractes de conreu».

LA PLAÇA DE CONSERGE DEL DISTRICTE VIII

Aquesta Secció obre un concurs, entre afiliats a la U. S. C., per tal de proveir la plaça de conserge, les bases del qual poden examinar-se al local social cada dia de 8 de la tarda a les 12 de la nit.

MOVIMENT SINDICAL

ASSEMBLEA D'OBRETS FLEQUERS «L'ESPIGA»

L'Assemblea que va celebrar aquest Sindicat fou la continuació de la del dia 19, degut a no haver-se esgotat en l'anterior l'ordre del dia.

L'Assemblea fou presidida pel company Jaume Monsech, i va aprovar per aclamació els Estatuts de la Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya, després d'haver-se donat lectura a llur articulat.

A continuació foren elegits els companys que havien d'omplir els càrrecs de Junta que corresponia cobrir reglamentàriament. La Junta quedà formada de la següent manera.

President, Monsech; Vice-president, Pere Jáuregui; Secretari, Joan Bages; Vice-secretari, Joan Martí; Tresorer, Miquel Terrades; Comptador, Lluís Lloret; Vocals, Miquel Saumell, Francesc Cuarella, Joan Cirera.

UNIO D'EMPLEATS D'OFICINES

A la darrera Assemblea general ordinària celebrada per aquesta entitat fou elegida la Junta següent:

President, Lluís Rodríguez; Vice-president, Ruffi Expósito; Secretari, Joan Ventura; Vice-secretari, Joan Palomas; Tresorer, Manuel Serra; Comptador, Faustí Salamanca; Vocals, Enric Portet, Antoni Coscolluela i Ramon Sintas.

Aquesta Directiva posa a coneixement dels seus associats i de la resta dels Oficinistes de Barcelona en general, que les seves Oficines (obertes cada dia feiner de dos quarts de vuit a les nou del vespre), han quedat instal·lades a les Secretaries 2 i 3 de la Casa del Poble, Primer de Maig, 7.

TREBALL DIARI DE LA U. S. C.

Vacances:

CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona